

важни, но тъмни за историята ни събития. Двѣ отъ тѣхъ, които тѣй внушително сж дѣйствували въ горнята посока, сж търновскитѣ възстания отъ края на XVI-я и XVII-я вѣкове и свързанитѣ съ тѣхъ разселвания и потурчвания въ сѣвероизточна България.

Казаното за групата села: Бѣла-Чешлий, Сарж-Яръ и Чамъ-Дере се прилага и за съседната група: Ени-Кьой, Кюмюржи-Чифликъ и Юренджикъ. Ени-Кьой значи „ново село,“ а села съ такова име има още деветъ на брой. Кюмюрджи-Чифликъ издава занятието на първитѣ му поселенци — кюмюрджии. Името Юренджикъ се срѣща като такова на три заселища въ България (ср. още с. Юрени). Тия села често сж били гнѣзда на върлюющи изъ Сливенския Балканъ турски разбойници, както е случаятъ съ Кувчиоглу, убитъ около срѣдата на миналия вѣкъ. Важното е, обаче, че Юренджекъ на турски значи развалини (юрень — стара стѣна, или крѣпость). Още отъ тукъ се види, че тая група турски села е легнала върху и край слѣдитѣ на срѣдневѣковни български укрѣпления или заселища.

Селото Ени-Кьой брои 63 сгради и 402 жители; с. Кюмюрджи-Чифликъ: 34 сгради и 212 жители, а Юренджикъ: 58 сгради и 345 ж.

Есирлийска община, състояща се отъ селата Глушникъ и Есирлий.

С. Глушникъ.

Името му издава корена глухъ (ср. гл. заглѣхвамъ, села Глушка въ дрѣновско и троянско). Споредъ едни, Глушникъ излизало отъ глухари, които по-рано се вѣдѣли въ изобилие тукъ. Тѣй или иначе, и двѣтѣ тия версии сочатъ на корена глухъ.

Заправянето на селото Глушникъ тъмно се прѣдава отъ прѣданието. То е едно отъ тия, които сж си мѣнили мѣстата нѣколко пѣти, било като прѣдметъ на турски гонения, било като жертва на „чума“ и т. н. Отъ друга страна прѣселването на селенитѣ отъ сливенско въ Влашко и Русия (1830 г.) значително раздробил и помрачил мѣстнитѣ прѣдания.